

ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਕਰਨ ਤੇ ਦਾਉਂਦ ਲਈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ 2 ਸਮੁਏਲ 11; 12

ਅਸੀਂ ਦਾਉਂਦ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਗੋਅਰ (ਵਿਸ਼ਾ) ਬਦਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਅਧਿਐਨ ਦਾਉਂਦ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ; ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ; ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਤੇ ਨਹੀਂ; ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਮੈਂ ‘‘ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਕਰਨ ਤੇ ਦਾਉਂਦ ਲਈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ’’¹ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਲੇਖ ਖਿੱਚਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹੀ ਉਹ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦਾਉਂਦ ਨੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਕੀਤੀ (2 ਸਮੁਏਲ 11)

ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦੁਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਂਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਕਫ਼ ਹਾਂ।

ਪਾਪ

ਦਾਉਂਦ ਸੀਰੀਆਈ ਅਤੇ ਅੰਮੋਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੀਰੀਆਈ ਲੋਕ ਹਾਰ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਮੋਨੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਬਾਹ ਨਗਰ ਤਕ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਮੋਨੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਰੱਬਾਹ ਤਕ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2 ਸਮੁਏਲ 11 ਅਧਿਆਇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ‘‘ਫਿਰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਰਾਜੇ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹਨ [ਜਦ ਰਾਹ ਫੇਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ], ਉਸ ਸਮੇਂ ... ਦਾਉਂਦ ਨੇ ਯੋਆਥ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਤੇ ਬਾਕੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ; ਅਤੇ ਰੱਬਾਹ ਨਗਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ।’’ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ: ‘‘ਪਰ ਦਾਉਂਦ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਰਹਿ ਗਿਆ’’ (ਆਇਤ 1)² ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ‘‘ਖਾਲੀ ਦਿਮਾਗ਼ ਸੈਤਾਨ ਦਾ ਕਾਰਖਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।’’

ਬਹਾਰ ਦੇ ਆਲਸ ਭਰੇ ਮੌਸਮ ਦੀ ਇਕ ਸ਼ਾਮ³ ਜਦ ਦਾਉਂਦ ਦੇ ਆਦਮੀ ਰੱਬਾਹ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਛੱਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਟਹਿਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।⁴ ‘‘ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ ਜੋ ਨਹਾਉਂਦੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੀਵੀਂ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਡਾਢੀ ਸੋਹਣੀ ਸੀ’’ (11:2)। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਤੇ ਕਿ ਕਿਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਬਹੁਤਾ ਸੀ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਆਫ਼ੇ ਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,⁵ ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ,⁶ ਅਤੇ ਕਿਆਫ਼ਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਗੱਲ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦਾਉਂਦ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਝੱਟ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘‘ਵਿਭਚਾਰ ਤੋਂ ਬਚੋ ਰਹੋ’’ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:18)। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਦਾਉਂਦ ਨੇ ਹਵਸ ਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵਧਣ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਯਾਕੂਬ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 1:14, 15)।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਿੱਤੀ ਉਰਿਯਾਹ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਬਥ-ਸ਼ਬਾ ਸੀ। ਹਿੱਤੀ ਕੌਮ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸਰਾਏਲ ਕੌਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਸੀ (ਉਤਪਤ 23:1-20; 25:9; ਗਿਣਤੀ 13:29; ਯਹੋਸ਼ੁਆ 9:1, 2; 11:3; ਨਿਆਈਆਂ 3:5, 6; 1 ਸਮੂਏਲ 26:6)। ਉਰਿਯਾਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਮੇਰੀ ਰੱਸ਼ਨੀ’’ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਧਾਰਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। 2 ਸਮੂਏਲ 23 ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੇ ‘‘ਸੂਰਬੀਰਾਂ’’ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੇਖੋ; ਉੱਥੇ ਉਰਿਯਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ (2 ਸਮੂਏਲ 23:39; 1 ਇਤਿਹਾਸ 11:41 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ਹਿੱਤੀ ਉਰਿਯਾਹ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਬਹਾਦਰ ਸੂਰਮਾ ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤਲੀ ਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਦਾਉਦ ਦੀ ਹਵਸ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵਕਤ ਦੇ ਹਾਕਮਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਬਥਸ਼ਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਇਆ, ਉਸ ਨਾਲ ਜਨਾਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।⁷

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਬਥਸ਼ਬਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਘੱਲਿਆ ਕਿ (KJV ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀਏ ਤਾਂ) ‘‘ਮੈਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹਾਂ।’’ ਹੁਣ ਦਾਉਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਭੁਗਤਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਦੇ ਆਗੂ ਯੋਆਬ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਦੇਵੋ।

ਅਗਲੀਆਂ ਸੱਤ ਆਇਤਾਂ ਉਰਿਯਾਹ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਉਰਿਯਾਹ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਧਾ ਮਹਿਲ ਪੁੱਜਾ, ਉਸ ਦੇ ਜਿਸਮ ਤੇ ਜੰਗ ਦੀ ਧੂੜ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦਾ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਹਾਨਾ ਲੜਾਈ ਦਾ ਹਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਸੀ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਲਿਜਾ ਕੇ, ਦਾਉਦ ਨੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਜਾਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਪੈਰ ਧੋ’’ (11:8)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ‘‘ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਰਾਮ ਤੇ ਮਨਪਰਚਾਵੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਘਰ ਜਾਹ, ਆਪਣੀ ਜੁੱਤੀ ਲਾਹ, ਨ੍ਹਾ ਧੋ ਕੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹ, ਘਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਖਾਣਾ ਖਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਰਾਮ ਕਰ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੌਜ ਮਸਤੀ ਕਰ।’’ ਦਾਉਦ ਨੇ ਹਿਸਾਬ ਲਾਇਆ ਕਿ ਜੇ ਉਰਿਯਾਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਬੱਚਾ ਓਸੇ ਦਾ ਹੈ। ਤਖ਼ਤ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਚੋਂ ਉਰਿਯਾਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹੀ, ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਫੁਲਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਨਾਮ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।⁸

ਪਰ ਦਾਉਦ ਨੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਉਰਿਯਾਹ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਸੀ।

ਉਰਿਯਾਹ ਦਾ ਘਰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਮਹਿਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਕਦਮ ਦੇ ਫ਼ਾਸਲੇ ਤੇ ਸੀ,⁹ ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਹਦੀ ਥਾਂ ਲੜਾਈ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਉਹ ‘‘ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਬੂਟੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਟਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਅਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾ ਗਿਆ’’ (11:9)! ਜਦ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਬਥਸ਼ਬਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਭਲਾ, ਤੂੰ ਪੈਂਡਾ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ? ਫਿਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ?’’ (11:10)। ਉਰਿਯਾਹ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੇ ਸੂਰਵੀਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਰਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਲਗਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ:

ਸੰਦੂਕ¹⁰ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਤੰਬੂਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਯੋਆਬ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਟਹਿਲੂਏ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰੜੇ ਵਿਚ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਿੱਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਖਾਵਾਂ ਪੀਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਸੌਂ ਰਹਾਂ? ਤੇਰੀ ਜਿੰਦ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੀ ਸੌਂਹ ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਂ ਕਦੀ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ (11:11)।

ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਖਾਉਣ, ਆਪਣੇ ਜਰਨੈਲ ਅਤੇ ਫੌਜ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਸੋਚਣ, ਅਤੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲੀ ਮਰੂਥਲੀ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਡੇਰਾ ਲਾਉਣ ਅਤੇ ਉਰਿਯਾਹ ਦੇ ਆਪ ਕਜ਼ੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਤੇ ਦਾਉਦ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਪਿਘਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ‘‘ਕੀ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ... ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸੌਂਵਾਂ? ... ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।’’

ਮੈਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਡਿੱਗਦਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ‘‘ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਾਂ?’’ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰਕੀਬ ਚਲਾ ਸਕੇ। ਦੂਜੀ ਤਰਕੀਬ ਮੁਤਾਬਕ ਪਿਆਉਣ ਦੀ ਚਾਲ ਖੇਡੀ ਗਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕਰ ਉਰਿਯਾਹ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਟੁੰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਦਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸੌਣ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਰਾਤ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਖਾਣੇ ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਇਹ ਖਾਣਾ ਪਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਥਾਂ ਬਖੁਸ਼ [ਮਿਥਹਾਸ ਵਿਚ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਦੇਵਤਾ-ਅਨੁਵਾਦਕ] ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਖੂਬ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਆਈ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਸ ਵਾਰ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਗਲਤ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ। ਉਰਿਯਾਹ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਦਾਉਦ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਉਰਿਯਾਹ ਫੇਰ ਵੀ ‘‘ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾ ਗਿਆ’’ (11:13)। ਬਲਕਿ ਮਹਿਲ ਦੇ ਫਾਟਕ ਤੇ ਹੀ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਜਦ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾਉਦ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਦਾਉਦ ਨੇ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਪਰਜਾ ਦੇ ਉੱਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਸੀ’’ (2 ਸਮੂਏਲ 8:15)। ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਇਸ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਨਿਆਈਂ ਨੇ ਇਕ ਬੇਕਸੂਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਯੋਆਬ ਦੇ ਨਾਮ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਕੇ ਜੰਗ ਵਿਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਡਾਢੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੋਹਰੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮੁੜ ਆਓ ਜੋ ਉਹ ਵੱਢਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਵੇ’’ (11:15)। ਇਹ ਹਾਸੇਹੀਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ‘‘ਉਰਿਯਾਹ ਦੇ ਹੱਥ ਘੱਲੀ’’ (11:14), ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਹਾਸੇਹੀਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਤਮਘਾਤੀ ਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ।

ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਦਾਉਦ ਪ੍ਰਤੀ ਯੋਆਬ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਰਿਯਾਹ ਨੂੰ ਮੋਰਚੇ ਤੇ ਅੱਗੇ ਕਰ ਕੇ ਨਗਰ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਅੰਮੋਨੀ ਲੜਨ ਨੂੰ ਨਿਕਲ ਆਏ, ਪਰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਗਰ ਦੇ ਫ਼ਾਟਕ ਤਕ ਪਿੱਛੇ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮੋਨੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਦੀਵਾਰ ਤੇ

ਤੀਰ ਅੰਦਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਸ਼ ਅਤੇ ਅਮੋਨੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਚੰਗਾ ਤੇਜਧਾਰ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।¹¹ ‘ਦਾਉਦ ਦੇ ਟਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਹਿੱਤੀ ਉਰਿੰਯਾਹ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ’ (11: 17)। ਇੱਥੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉਰਿੰਯਾਹ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਨਾਕਾਮ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਸਪਤਤੀ ਅਨੁਵਾਦ ਮੁਤਾਬਕ, ਅਠਾਰਾਂ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਉੱਨੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਰਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤੀ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਦਾਉਦ ਦੀ ਹਵਾਸ ਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਨਿਰੱਕ ਮਾਰੇ ਗਏ।

ਜਦ ਯੋਆਬ ਨੇ ਦਾਉਦ ਕੋਲ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕੜਵਾਹਟ ਦੀ ਛੂਹ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਹਲਕਾਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਜੇ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਜਾਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਆਖੇ ਭਈ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਲੜਨ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਐਡੇ ਨੇੜੇ ਕਾਹ ਨੂੰ ਢੁਕੋ? ਭਲਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਾਓ ਜੋ ਉਹ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਤੀਰ ਮਾਰਨਗੇ?’¹² ਤਦ ਆਖਣਾ, ਜੀ ਤੇਰਾ ਟਹਿਲੂਆ ਹਿੱਤੀ ਉਰਿੰਯਾਹ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ’ (11: 20, 21)।

ਹਲਕਾਰੇ ਨੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਯੋਆਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿ ਛੱਡਿਆ, ‘ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਈ ਟਹਿਲੂਏ ਮਰ ਗਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਟਹਿਲੂਆ ਹਿੱਤੀ ਉਰਿੰਯਾਹ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ’ (11: 24)।

ਦਾਉਦ ਦਾ ‘ਕੁਝ ਕੁਝ ਗੁਆ ਕੇ ਕੁਝ ਪਾ ਲਓ’ ਵਾਲਾ ਜਵਾਬ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਪਟ ਭਰਿਆ ਜਵਾਬ ‘ਕਿ ਯੋਆਬ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਐਉਂ ਆਖ ਜੋ ਇਹ ਗੱਲ ਤੈਨੂੰ ਮਾੜੀ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਜਿਹਾ ਇਕ ਨੂੰ ਵੱਢਦੀ ਹੈ ਤਿਹਾ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵੱਢਦੀ ਹੈ’ (11: 25) ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੈਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦ ਬਥਸ਼ਬਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਰਿੰਯਾਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਸੋਗ ਕੀਤਾ।¹³ ਜਦ ਸੋਗ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋਇਆ (ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਤ ਦਿਨ [ਉਤਪਤ 50: 10; 1 ਸਮੂਏਲ 31: 13]), ਤਾਂ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਭਾਵ ਉਸਦੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਬਥਸ਼ਬਾ ਨੇ ਇਕ ਤੰਦਰੁਸਤ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਜਦ ਮੁਬਾਰਕਾਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਾਪ ਲੁਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ? ਮਹਿਲ ਵਿਚ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੋਆਬ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ।¹⁴ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ।

ਦਾਉਦ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਕੁਝ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ, ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੀ ਫੀਸਦੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।¹⁵ ‘ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨਾ ਕਰ’; ‘ਤੂੰ ਜਨਾਹ ਨਾ ਕਰ’; ‘ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਉੱਤੇ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾ ਦੇ’; ‘ਤੂੰ ਖੂਨ ਨਾ ਕਰ’ (ਕੂਚ 20: 17, 14, 16, 13)। ਫੈਸਲੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦਾ ਭੈ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ: ‘ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾ ਕੇ ਫਾਂਸੀ ਤੇ ਟੰਗ ਦਿਓ।’ ਖੁਦਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣੋ: ‘ਪਰ ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੋ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲੱਗਾ’ (11: 27)।

ਦੁੱਖ

ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋ ਪਹਿਲੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਊਲ ਨਾਲੋਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (1 ਸਮੂਏਲ 15: 1-23)। ਬੜੇ ਲੋਕ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ, ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਤੁਲਣਾ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇੱਥੇ ਇਕ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਾਪ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਦਲਦਲ ਵਿਚ ਧੱਸਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਦਲਦਲ ਸੰਭਵ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਉੱਠਦੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅਹਿਮ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਪਾਪ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ 2 ਸਮੂਏਲ ਵਾਲਾ ਵੇਰਵਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇਸ ਨਿਕੰਮੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ 32 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ:¹⁶

ਜਦ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਹੂੰਗਣ ਨਾਲ ਗਲ ਗਈਆਂ,
ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹੱਥ ਦਿਨੇ ਰਾਤ
ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਭਾਰਾ ਸੀ,
ਮੇਰੀ ਤਰੀ ਗਰਮੀ ਦੀ ਔੜ ਵਿਚ
ਬਦਲ ਗਈ (ਆਇਤਾਂ 3, 4)¹⁷

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਲਗਦਾ ਸੀ, ਪੀਲਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਾਪ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਪ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਓਸੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਫਸਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵਧ ਕੇ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਧੀਮੀ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪਾੜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਪਾੜਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਵੇਂ ਨਿੱਕਲਣਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਪਟਰੀ ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਨਈ ਦਾਉਦ ਲਈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 12)

ਜਦ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਭਾਵ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਪਟਰੀ ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਐਨਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਸਾਡਾ ਅਧਿਐਨ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੜਬੜ

ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ:

ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇ

ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਬਣਦੀ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਹ ਦੋਸਤ ਨਾਥਾਨ ਨਬੀ ਸੀ।¹⁸

ਖੁਦਾ ਨੇ ਨਾਥਾਨ ਨੂੰ ਦਾਊਦ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ। ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਸੀਸ਼ਾ ਵਿਖਾਇਆ:

ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਦੋ ਜਣੇ ਸਨ,
ਇੱਕ ਤਾਂ ਧਨਵਾਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕੰਗਾਲ।
ਉਸ ਧਨਵਾਨ ਕੋਲ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਇੱਜੜ
ਅਤੇ ਵੱਗ ਸਨ।
ਪਰ ਉਸ ਕੰਗਾਲ ਕੋਲ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਇਕ ਲੇਲੀ ਖੁਣੇਂ
ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਨੇ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਲਿਆ ਸੀ
ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵਧੀ।
ਉਹ ਓਸੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਂਦੀ,
ਓਸੇ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀਂਦੀ,
ਓਸੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਸੌਂਦੀ
ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਥਾਂ ਸੀ (12: 1-3)।

(ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਭੇਡ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ, ਮੇਜ਼ ਤੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀਂਦੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਪਰਨੇ ਸੌਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।)

ਇਕ ਰਾਹੀ ਉਸ ਧਨਵਾਨ ਕੋਲ ਆਇਆ
ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਅਤੇ
ਆਪਣੇ ਵੱਗ ਨੂੰ ਬਚਾ ਰੱਖਿਆ
ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਹੀ ਦੇ ਲਈ ਜੋ
ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ
ਉਸ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਨਾ ਕੀਤੀ
ਸਗੋਂ ਉਸ ਕੰਗਾਲ ਦੀ ਲੇਲੇ ਖੋਹ ਲਈ
ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ (12: 4)।

ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਬੜੀ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ:

ਤਦ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਦਾਉਦ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਜਾਗਿਆ¹⁹ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨਾਥਾਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੀਉਂਦੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੇ ਵੱਢਣ ਜੋਗਾ ਹੈ! ਸੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਚੌਗਣੀ ਲਲੀ ਦੀ ਕੀਮਤ ਉਸ ਨੂੰ ਮੋੜ ਕੇ ਦੇਵੇ²⁰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਯਾ ਨਾ ਕੀਤੀ²¹ (12:5, 6)।

ਤਦ ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾਕੁਨ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ: ‘‘ਤੂੰ ਹੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੈ!’’ (12:7)।

ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਫ਼ਿਲਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈਆਂ? ਨਾਥਾਨ ਨਬੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੇ ਸਾਮਰਣੇ ਖੜਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਉਂਗਲੀ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ: ‘‘ਤੂੰ ਹੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ!’’ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਾਥਾਨ ਬਾਰੇ ਇਕ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਮਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਹੰਝੂ ਲਈ ਕੰਬਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ‘‘ਦਾਉਦ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਐਨਾ ਕੁਝ ਹੈ ਅਤੇ ਉਰਿਯਾਹ ਵਿਚਾਰੇ ਕੋਲ ਐਨਾ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਵੀ ਲੈ ਲਈ।’’

ਪਰ ਜੇ ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਇਕ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਉਹ ਨਾਸ਼ਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ:

... ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਤੂੰ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈਂ! ਯਹੋਵਾਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਉਂ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਉਲ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਛੁਡਾਇਆ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਘਰ ਤੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਤੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੇਰੀ ਬੁੱਕਲ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੀ ਏਹ ਸਭ ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਵਸਤਾਂ ਵੀ ਦਿੰਦਾ। ਸੇ ਤੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਾਹਨੂੰ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ? ... (12:7-9)।

ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਦਾਉਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਖਤ ਸੀ ਪਰ ਸੀ ਸੱਚਾ। ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਅੱਜ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜਗਤ ਵਿਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਮੁਤਾਬਿਕ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਿਹੜਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਜਾਦ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗੜਗੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੁਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਥਾਨ ਦਾਉਦ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਪਾਪ ਜਤਾਏ ਬਗ਼ੈਰ ਉਸ ਦੇ ਕੰਧੇ ਤੇ ਹੱਕ ਰੱਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ, ‘‘ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ?’’ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਸਭ ਕਾਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਬਾਰੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਤਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਚਮੁਚ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇ!

ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਾਪ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ। ਪਾਪ ਇਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਢੰਗ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ, ਨਸ਼ੇ ਕਰਨ, ਨਾਚ ਗਾਣੇ, ਜੂਆ, ਗਰਭਪਾਤ, ਭੜਕੀਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ, ਤਲਾਕ, ਭੌਤਿਕਵਾਦ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬਧ,

ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾਈ, ਸਿੱਖਿਆ ਸਬੰਧੀ ਗ਼ਲਤੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਘਿਰਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਹੋਵੇ, ‘ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁਰਾਈ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਤਾਰੀਫ਼ ਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।’ ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ! ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜੋ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ

ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਤਦ ਤਕ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਜਦ ਤਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਦਾਉਦ ਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਨ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੇ ਨਾਥਾਨ ਨਬੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਈ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹਾਨੇ ਵੀ ਲਗਾਏ ਹੋਣਗੇ: ‘ਗ਼ਲਤੀ ਬਥਸ਼ਬਾ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਨਹਾ ਰਹੀ ਸੀ’, ਜਾਂ ‘ਅਗਰ ਉਰੀਯਾਹ ਏਨਾ ਪੱਕਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅੱਜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ।’ ਆਪਣੀ ਗ਼ਲਤੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਮੜ੍ਹਨਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ? ਪਰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗੜਬੜੀ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਰ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਹਿਲੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਛਿਪਾਉਣ ਲਈ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਜਾ ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮੁੜ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਨਾਥਾਨ ਨੂੰ ਮਰਵਾ ਵੀ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਜਾਇ ਉਸਦਾ ਮਨ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਨਾਥਾਨ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲਈ 2 ਸਮੂਏਲ 12: 13 ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੋ: ‘ਮੈਂ ਯਹੋਵਾ ਦਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ’ ਹੈ। ਗ਼ਲਤੀ ਦੇ ਇਸ ਮੰਨ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਜ਼ਬੂਰ 51 ਵਿਚ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਜ਼ਬੂਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸਿਰਲੇਖ ਇਵੇਂ ਹੈ, ‘ਦਾਉਦ ਦਾ ਭਜਨ ਜਦ ਨਾਥਾਨ ਨਬੀ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਥਸ਼ਬਾ ਕੋਲ ਗਿਆ ਸੀ।’ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਖੋਲ੍ਹ ਵਿਖਾਇਆ:

ਹੋ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰ,
ਆਪਣੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦੀ ਰੇਲ ਪੇਲ ਅਨੁਸਾਰ
ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧ ਮਿਟਾ ਦੇਹ!
ਮੇਰੀ ਬਦੀ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਧੋ,
ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰ,
ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ,
ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸਹਮਣੇ ਹੈ।

ਮੇਰਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈ,
 ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਹ!
 ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਕ ਪਾਕ ਮਨ ਉਤਪੰਨ ਕਰ,
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸਥਿਰ ਆਤਮਾ ਵੀ।
 ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਨਾ ਧੱਕ,
 ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਮੈਥੋਂ ਨਾ ਲੈ!
 ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਨੂੰ ਮੋੜ ਦੇਹ,
 ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸੰਭਾਲ
 (51: 1-3, 9-12)।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ‘‘ਕੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ?’’ ਸਾਡੇ ਮਨ ਗੜਬੜ ਜਾਣ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਗਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਮਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਹੈ।

ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਯਕੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ

ਤੀਜਾ, ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਬੂਰ 51: 11 ਤੇ ਮੁੜ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: ‘‘ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਨਾ ਧੱਕ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਮੈਥੋਂ ਨਾ ਲੈ!’’ ਦਾਉਦ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਤੋਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਉਠ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 16: 44)। ਸ਼ਾਊਲ ਉਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਹਰ ਰਾਤ ਬਾਂਸਰੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਤਦ ਦਾਉਦ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, ‘‘ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਜ ਨਾ ਹੋਵੇ!’’

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕਿ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵੀ ਤੇਰਾ ਪਾਪ ਬਖਸ਼ਿਆ ਸੇ ਤੂੰ ਨਾ ਮਰੇਂਗਾ’’²² (2 ਸਮੂਏਲ 12: 13)। ਨਬੀ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਬੋਝ ਹਲਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਬੂਰ 32 ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਪਲ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੰਦ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜਿਸ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਹੋ ਗਿਆ,
 ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਪ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
 ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਹ ਦੀ ਬਦੀ
 ਯਹੋਵਾਹ ਉਹ ਦੇ ਲੇਖੇ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ,
 ਅਤੇ ਜਿਹ ਦੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਕਪਟ ਨਹੀਂ।

... ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ,
 ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਦੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਈ।
 ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ

ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨ ਲਵਾਂਗਾ,

ਤਾਂ ਤੈਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਦੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ (32: 1, 2, 5)।

ਦਾਉਦ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸੀਮ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਉਦ ਦਾ ਮਨ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤੌਬਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਪਰਤ ਆਇਆ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ, ਸ਼ਾਊਲ ਦਾ ਪਾਪ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਾਊਲ ਦਾ ਮਨ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਊਲ ਨੇ ਸਿਆਸਤ, ਨੀਤੀ, ਰਾਜਵੰਸ਼ ਕਾਇਮ ਕਰਨ, ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਣ ਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਇਆ। ਜਦ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਬੀ ਵੱਲੋਂ ਝਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਕੀ ਸੋਚਣਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪਾਪ ਗੰਭੀਰ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹਨੂੰ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸੀ। ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਬੀ ਨੇ ਝਿੜਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ। ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਦ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਦ ਸਾਡੇ ਮਨ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਵੱਲ ਪਰਤੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ਅੱਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਐਨਾ ਦਿਆਲੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ, “ਕੀ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾਉਦ ਤੋਂ ਵੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਵ ਲੋਭ, ਜ਼ਨਾਹਕਾਰੀ, ਝੂਠ ਅਤੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੈ?” ਯਕੀਨ ਕਰੋ, ਅਗਰ ਖੁਦਾ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ!

ਕੋਈ ਗਿਲਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿ ਇਸ ਨਈਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨਿਚੋੜ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਇਕ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਰੋਮੀਆਂ 4:7, 8 ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: “ਧੰਨ ਉਹ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਢੱਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਪੁਰਖ ਜਿਹ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਪ ਨਾ ਗਿਣੇਗਾ।” ਕੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜਾਣੇ ਪਛਾਣੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ ਹਨ? ਲੱਗਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਜ਼ਬੂਰ 32 ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ।²³ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵੱਲ ਪਰਤ ਆਈਏ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੁਕਰ ਹੈ ਖੁਦਾ, ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ!”

ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸਿੱਕੇ ਦਾ ਇਕ ਪਹਿਲੂ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿੱਕੇ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਲੂ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਤੌਬਾ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ/ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰਿਨ ਸਬੰਧੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਵੀ ਰੁਮਾਂਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਮੰਡਲੀਆਂ ਦਾ ਖੁਦਾ ਦੇ ਤਰਸ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਮੰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਪਰਤਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰ ਕੇ ਪਰਤਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ

ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ!

ਪਾਪ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਖਤ ਸਟੈਂਡ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸੁੱਧਤਾ ਕਿਸੇ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਸਿਰਫ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣਨਾ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੇ ਹੋਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਸੀ।²⁴ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਪਾਪ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਇਸ ਪਾਪ ਨਾਲ ਜੂਝਦੇ ਹਨ (ਯਾਕੂਬ 1:14), ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪਾਪ ਨਾਲ ਜੂਝਦੇ ਹਾਂ (ਰੋਮੀਆਂ 3:23)। ਅਸੀਂ ਹਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਖੁਦਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਢੰਗ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਮੱਤੀ 7:21 ਵਿੱਚੋਂ), ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਪ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੌਬਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਮਾਫੀ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8:22; 1 ਯੂਹੰਨਾ 1:9; ਯਾਕੂਬ 5:16), ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਸ ਨੂੰ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਤਾਕਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ

ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫੀ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਦੀ ਪਾਪ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਪਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਗੜਬੜ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰ੍ਹੇ ਲਗ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਜਾਣੋ ਭਈ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਵੇਗਾ’’ (ਗਿਣਤੀ 32:23) ਅਤੇ ‘‘ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਬੀਜਦਾ ਹੈ ਸੋਈਓ ਵੱਢੇਗਾ ਭੀ’’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:7)। ਦਾਉਦ ਉਰੀਯਾਹ ਉੱਤੇ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ; ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਵੱਢਣਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੇ ਬੀਜਿਆ ਸੀ।²⁵ ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ:

... ਤੈਂ ਹਿੱਤੀ ਉਰੀਯਾਹ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਵਢਵਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤਨੀ ਬਣਾਇਆ ਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਮੋਨੀਆਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਵਢਾ ਸੁੱਟਿਆ? ਜੇ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਘਰ ਉੱਤੇ ਤਲਵਾਰ ਕਦੀ ਨਾ ਹਟੇਗੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਅਤੇ ਹਿੱਤੀ ਉਰੀਯਾਹ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਬਣਾਇਆ (12:9, 10)।

ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਹਨ:

ਯਹੋਵਾਹ ਐਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ ਭਈ ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਇਕ ਬਦੀ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇਰੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇਰੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਲੁਕ ਕੇ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹਮਖੁੱਲ੍ਹਾ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ। ... ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਇਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਲਈ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ ਲੱਭਾ ਸੋ ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਲਈ ਜੰਮੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ (12:11-14)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਬੂਵਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਨਬੂਵਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਜਦ ਦਾਉਦ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬੀਮਾਰ

ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ।²⁶ ਸਾਡਾ ਅਗਲਾ ਪਾਠ ਉਸ ‘ਬੁਰਿਆਈ’ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਹੜੀ ਦਾਉਦ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠੀ: ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਗੁਆ ਲਈ; ਦਾਉਦ ਦੀ ਬੇਟੀ ਤਾਮਾਰ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਅਮਨੋਨ ਨੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ; ਅਮਨੋਨ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਬੇਟੇ ਅਬਸ਼ਾਲੋਮ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਬਸ਼ਾਲੋਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਬਸ਼ਾਲੋਮ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਬਸ਼ਾਲੋਮ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਵਜੋਂ ‘ਦੂਜੇ’ ਵੱਲੋਂ ਉਹਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨਾਲ ਪੈਣ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ (ਤੁਲਨਾ 2 ਸਮੂਏਲ 16:22)। ਇਸ ਲੜੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਤਲਵਾਰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਫੇਰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਪਾਪ ਬੜਾ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ! ਇਹ ਐਨਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ ਕਿ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ! ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਦੋਸ਼ੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਫੱਟ ਕਈ ਸਾਲ ਤਕ ਨਹੀਂ ਭਰਦੇ। ਸਾਡਾ ਆਪਣੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ‘ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹੋ। ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਪ ਵੱਲ ਨਾ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚੋ!’ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭਿਆਨਕ ਹਨ!

ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਧਕਾਰ ਭਰੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ।

ਦਾਉਦ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਗਿਆ? ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਯਕੀਨ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ (ਜ਼ਬੂਰ 32:1, 2)। ਨਾਥਾਨ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਬਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਬਹਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ: ਇਕ ਸਬੂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਲੋਠੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਬਸ਼ਬਾ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ਸੁਲੇਮਾਨ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਸ਼ਾਂਤ’; ਨਾਥਾਨ²⁷ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ‘ਯਦੀਦਿਯਾਹ’ ਰੱਖਿਆ ਜਿਹੜਾ ਓਸੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ‘ਦਾਉਦ’ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਪਿਆਰਾ।’ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਰੱਬਾਹ ਨਗਰ ਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਯੁੱਧਾਂ ਦਾ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਾਲ ਖ਼ਾਤਮਾ। ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਹਾਲ ਹੋਣ ਦੀ ਦਾਉਦ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਗੱਲ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅਹਿਮੀਅਤ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਭਰੋਸਾ ਬੱਝ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਭੱਵਿਖ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰੇਗਾ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲੁਕਣ ਦਾ ਥਾਂ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਤੰਗੀ ਤੋਂ ਬਚਾ ਰੱਖੇਗਾ’ (ਜ਼ਬੂਰ 32:7)।

ਦਾਉਦ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮਿਲੀ, ਉਹ ਗੱਲ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹਮਾਇਤ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ। ਨਾਥਾਨ ਦਾਉਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 12:25; 1 ਰਾਜਿਆਂ 1:8), ਹੂਸ਼ਈ²⁸ ਅਤੇ ਮਾਕੀਰ²⁹ ਮੁੱਖ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਕੁਝ ਮਾੜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਵਸੀਲੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਰ ਅਸੀਂ ਤੌਬਾ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮੁਤਾਬਕ ਚੱਲੀਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:38; 1 ਯੂਹੰਨਾ 1:9)। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ। ‘ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੈ ਮੈਂ ਨਾ ਡਰਾਂਗਾ, ਮਨੁੱਖ ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:6)। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਸਹਿਯੋਗੀ ਜਮਾਤ ਭਾਵ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਜਾਂ ਚਰਚ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ

ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:38, 47; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:13; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:22, 23; 5:23, 25), ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿਲੇਗਾ।³⁰

ਸਾਰ

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿਚ ਰੰਗ ਭਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਐਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੁਮਕਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਹਿੰਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੀ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤਾ ਕਰਕੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਦ ਅੰਤ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਫੇਰ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਰਾਜਿਆਂ ਲਈ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ ਬਣ ਗਿਆ (1 ਰਾਜਿਆਂ 15:3)। ਮਰਨ ਦੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵੀ ਦਾਉਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਇਕ ਪੁਰਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:22)। ਦਾਉਦ ਦਾ ਮਨ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ।

ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ; ਪਰ ਅਗਰ ਇਹ ਦਾਉਦ ਦੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਸੁਖਦ ਅੰਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਨ, ਉਸ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁੜਨ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਇਸ ਲੜੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਾਠ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਕੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ²ਘਰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਦਾਉਦ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ (2 ਸਮੂਏਲ 18:3; 21:17)। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਰੁਕਣ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾਉਦ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸੀ। ³RSV ਵਿਚ ‘ਇਕ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ’ ਹੈ। ⁴ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ‘ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ’ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ⁵ਲਿਖਤ ਇਸ ਬਾਰੇ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਬੇਗੁਨਾਹ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਭੜਕਾਉਣ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਯੋਗਦਾਨ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਦਾਉਦ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਭਲਾ ਉਸ ਨੇ ਸਚਮੁਚ ਉਰਿੱਯਾਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਖਾਵਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਲੇਖਕ ਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦਾ ਹੀ ਪਾਪ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਲੇਖਕ ਦਾ ਧਿਆਨ ਤਾਂ ਦਾਉਦ ਵੱਲ ਸੀ। ⁶ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਤਸਬਾ ਕਿੱਥੇ ਨਹਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖ ਲਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਤਸਬਾ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਧੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਨੰਗੀ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ

ਲਈ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।⁷² ਸਮੂਏਲ 11:4 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਉਸ ਨੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਸੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਪਾਕ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲੀ ਗਈ।’ ASV ਵਿਚ ਹੈ ‘ਉਹ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਲੇਟਿਆ (ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਸੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋਈ ਸੀ)’ (KJV ਅਤੇ NKJV ਵੀ ਵੇਖੋ)। RSV ਵਿਚ ‘(ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ)’ ਹੈ। NIV ਵਿਚ ‘(ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।) ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ’ ਹੈ। ‘ਅਸੁੱਧਤਾਈ’ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਾਸਕ ਧਰਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਔਰਤ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਅਸੁੱਧ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ (ਲੇਵੀਆਂ 15:19-24)। ਲੇਖਕ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਦਾਊਦ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਭਚਾਰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਸਕ ਧਰਮ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਵਿਚ ਕਈ ਦਿਨ ਲਗ ਗਏ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਥਸ਼ਬਾ ਐਨੀ ਛੇਤੀ ਕਿਵੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਆਇਤ 2 ਦੇ ‘ਨਹਾਉਂਦੀ ਪਈ’ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ; ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਸੁੱਧਤਾ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਵੱਲੋਂ ਜਾਣੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿਚ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।⁸ ਉਤਪਤ 43:34 ਵਿਚ ‘ਥਾਲ’ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਭੋਜਨ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। KJV, ASV ਅਤੇ NKJV ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 2 ਸਮੂਏਲ 11:9 ਵਿਚਲਾ ਇਨਾਮ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਖਾਣ ਦਾ ਸਮਾਨ ਹੀ ਸੀ।⁹ ਦਾਊਦ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।¹⁰ ਭਲਾ ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ੌਜ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ (1 ਸਮੂਏਲ 4)? ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ, ਸੰਦੂਕ ਯਰੂਸਲਮ ਵਿਚ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਸੰਦੂਕ ਰੱਬਾਹ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਜਗਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਤੁਲਨਾ 2 ਸਮੂਏਲ 15:25)।

¹¹ ਵੇਖੋ 2 ਸਮੂਏਲ 11:21, 23, 24. 2 ਸਮੂਏਲ 12:9 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਰਿਯਾਹ ਦੀ ਮੌਤ ‘ਅੰਮੋਨੀਆਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ’ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਮੋਨੀਆਂ ਨੇ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਿਆ।¹² ਯੋਆਥ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਦਾਊਦ ਅਥੀਮਲਕ ਦੇ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰਪਨਾਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਨਿਆਈਆਂ 9:50-57 ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਫ਼ੌਜੀ ਆਗੂਆਂ ਲਈ ਇਕ ਸ਼ਬਕ ਸੀ।¹³ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸੋਗ ਅਸਲ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।¹⁴ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਤਕ ਫੈਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 12:14)।¹⁵ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਪਾਪ (ਹਬਕੂਕ 2:15, 16) ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।¹⁶ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਵਾਇਤ ਮੁਤਾਬਕ ਜ਼ਬੂਰ 32 ਦਾਊਦ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।¹⁷ LB ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।¹⁸ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਨਾਥਾਨ ਨੂੰ ਦਾਊਦ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦ ਉਹ ਹੈਕਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 7)।¹⁹ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਅਸਾਨ ਹੈ।²⁰ ਇਹ ਕੂਚ 22:1 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਸੀ।

²¹ ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ। ਤਰਸ ਨਾ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਸੀ।²² ਦਾਊਦ ਨੇ ਨਾਥਾਨ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਵਾਲੇ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਵਿਭਚਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ (ਲੇਵੀਆਂ 20: 10; 24: 17) ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।²³ ਜ਼ਬੂਰ 32: 1, 2. ਸਬਦ ਜੋੜ ਵਿਚ ਕੁਝ ਫਰਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਬੂਰ 32 ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਬਰਾਨੀ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਰਸੂਲ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਯੂਨਾਨੀ (ਸਪਤਤੀ) ਅਨੁਵਾਦ ਤੋਂ ਹਵਾਲੇ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।²⁴ ਜਦ ਮੈਂ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ‘ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਆਦਮੀ ਪਾਪੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਪਾਪੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਪਾਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਪਾਪੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਪਾਪੀ ਹਾਂ।’²⁵ ਅਗਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।²⁶ ‘ਜਦ ਦਾਉਦ ਦਾ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ’ ਉੱਤੇ ਵਾਧੂ ਲੇਖ ਵੇਖੋ।²⁷ ਇਸ ਵਾਰ ਨਾਥਾਨ ਚੰਗੀ ਖਬਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ।²⁸ 2 ਸਮੂਏਲ 15: 37 ਵਿਚ ਹੂਸਈ ਨੂੰ ‘ਦਾਉਦ ਦਾ ਮਿੱਤਰ’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।²⁹ 2 ਸਮੂਏਲ 17: 27 ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮਫੀਬੋਸ਼ਥ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।³⁰ ਇਹ ਸਰਮਨ ਦਿੰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਥੇ ਆਣ ਕੇ ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ‘ਜੇ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾਵਾ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਡਲੀ ਅਜਿਹੀ ਮੰਡਲੀ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਓਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਆਵੇਗੀ।’

ਜਦ ਦਾਉਦ ਦਾ ਬੱਚਾ

ਮਰ ਗਿਆ

2 ਸਮੂਏਲ 12:15-24

ਬਥਸ਼ਬਾ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਨਾਥਾਨ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੂੰ ਨਾ ਮਰੇਂਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਇਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਲਈ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ ਲੱਭਾ ਸੇ ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਲਈ ਜੰਮੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ’’¹ (2 ਸਮੂਏਲ 12: 13, 14)। ਨਾਥਾਨ ਦੇ ਨਿਕਦਿਆਂ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵਜਾਤ ਦੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ,² ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਕ ਅਸਰ ਕੀਤਾ। ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜੋ ਉਰਿੱਯਾਹ ਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਦਾਉਦ ਲਈ ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਅਜਿਹਾ ਮਾਰਿਆ ਜੋ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਾਂਦਾ ਪੈ ਗਿਆ’’ (ਆਇਤ 15)।

ਬੱਚੇ ਬੀਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਹਕੀਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਅਸੀਂ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋਈਏ; ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਇਕ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜਨਾਜੇ ਤੇ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮਰ ਗਏ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੌਤ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:27) ਵਕਤ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਬੀਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹਰ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ; ਅਸੀਂ ਪੱਕੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ‘‘ਖੁਦਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਰਗਲੋਕ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।’’ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨਿਹੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਬੀਮਾਰ ਜਗਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੈ। ਪਰ ਲਿਖਤ ਦਾ ਸਾਡਾ ਹਵਾਲਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਵਾਰ ਸਮਝ ਨਾ ਆਏ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਖੁਦਾ ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਉਦ ਵਾਂਗ, ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਪਾਪ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਕਸੂਰ ਲੋਕ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਨਸ਼ਾ, ਜਾਂ ਏਡਜ਼ (AIDS) ਵਰਗੇ ਲੱਛਣ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਡਰ ਜਾਓ, ‘‘ਖੁਦਾ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?’’ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਨਵਜਾਤ ਦੀ ਮੌਤ ਉਹਦੇ ਲਈ ਬਰਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਬੀਮਾਰੀ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਰਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪਾਪ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ। ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਨਜ਼ਾਇਜ਼, ‘‘ਹਰਾਮੀ’’ ਬੱਚਾ ਹੋਣਾ ਬੇਹੱਦ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ (ਯਸਾਯਾਹ 55:8, 9), ਪਰ ਅਸੀਂ ਏਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਵਜੰਮੇ ਦੀ ਮੌਤ ਸਚਮੁਚ ‘‘ਭਲੇ ਲਈ’’ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਬੀਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਤਨੋਂ ਮਨੋਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ

ਜਦ ਉਸ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬੀਮਾਰ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ...

ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਦਾਉਦ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਾ ਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਭੱਠ ਤੇ ਪਿਆ ਰਿਹਾ।⁴ ਉਹਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਉੱਠ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਜੋ ਉਹ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੋਂ ਉਠਾਉਣ ਪਰ ਉਹ ਨੇ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਨਾ ਖਾਧੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਮਰ ਗਿਆ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਟਹਿਲੂਏ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਆਪ ਨਾ ਸਕੇ ਜੋ ਮੁੰਡਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਵੇਖੋ, ਜਦ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਅਜੇ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਕਿ ਮੁੰਡਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਸ਼ਟ ਦੇਵੇਗਾ (12: 16, 17)।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਸੱਤ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੱਤ ਰਾਤਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਖਾਧੇ ਪੀਤੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚਾ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤਰਸ ਕਰ ਲਵੇ (12:22)। ਆਖ਼ਰ ਜਿਸ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਤਾਂ ਸੀ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ‘‘ਤੂੰ ਨਾ ਮਰੇਂਗਾ’’ (12: 13) ਉਸ ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਹਾਲਾਤ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਹੀ ਮਾਯੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ, ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਫ਼ਾਇਦੇਮੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ਦਿਆਲੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ (12:22)।

ਜਦ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ‘‘ਨਾਂਹ’’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਔਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਟੁੱਟੇ ਮਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਜੱਦੋਜਹਿਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ। ਜਦ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਸੇਵਕ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣੋਂ ਡਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਜਦ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਅਜੇ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੀਏ ਕਿ ਮੁੰਡਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਸ਼ਟ ਦੇਵੇਗਾ’’ (12: 18)।

ਜਦ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਘੁਸਰ ਮੁਸਰ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ

ਗਿਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਰ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਜਦ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਤੇ ਉਹ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ। ‘‘ਤਦ ਦਾਉਦ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਨਹਾਤਾ, ਸੁਗੰਧਤਾ ਲਾਈ, ਲੀੜੇ ਬਦਲੇ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੋਟੀ ਪਰੋਸੀ ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਖਾਧੀ’’ (12:20)। ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਆਖਾਂਗੇ ‘‘ਉੱਠਿਆ, ਨਹਾਤਾ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲੋ, ਪੇਟ ਭਰ ਕੇ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਦਫ਼ਤਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।’’ ਦਾਉਦ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਆਇਤ 23)। ਏਨੀ ਦੇਰ ਤਕ ਸੋਗ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾ ਹੋਈ ਬਲਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੁਖੀ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਔਖਾ ਤਾਂ ਸੀ ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿਣੀ ਸੀ।

ਜਦ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਮੁੜ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ

ਦਾਉਦ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਕੀਤੀ? ਤੁਸਾਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੋਏ ਪਰ ਜਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਉੱਠ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ’’ (12:21)। ਦਾਉਦ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ।

ਜਦ ਤੋੜੀ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦਯਾ ਨਾ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਹ ਮੁੰਡਾ ਜੀਵੇ? ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਾਹਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਾਂ? ਭਲਾ, ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗਾ ਪਰ ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਮੁੜ ਆਉਣਾ (12:22, 23)।

ਜੇ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਾਫ਼ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੱਚਾ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 18:3; 19:14)। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਹੋਣ ਨਾਤੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੋਂ ਖੁੱਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਅਤੇ ਗਲ ਲਾਉਣ ਦੇ ਉਸ ਅਨੋਖੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?⁵ ਪਰ ਇਹ ‘‘ਫੜਨਾ’’ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਫਿਰ ਮਿਲਣ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ?

ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।’’⁶ ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਾਂ ਪਿਓ ਦਾ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤਹੱਈਆ ਕਰਨ।

ਜਦ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਦਾਉਦ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦਾ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਯਹੋਵਾ ਦੇ ਭਵਨ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ⁷ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ’’ (12:20)। ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਾਰਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦਾ ਹੀ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਨੋਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਦੇ

ਦਿੱਤਾ, ਇਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂਅ ਸੁਲੇਮਾਨ ਸੀ।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਬਥ-ਸਥਾ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿੱਤਾ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਜਣੀ ਅਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੁਲੇਮਾਨ ਧਰਿਆ। ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇ ਨਾਥਾਨ ਨਬੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਖ ਘੱਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਕਾਰਣ ਯਦੀਦਯਾਹ ਧਰਿਆ (12:24, 25)।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਕ ਬੱਚਾ ਹੋਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਏਗਾ। ਉਹ ਸਚਮਚ ਬਰਕਤ ਦਏਗਾ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿ ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ (ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ ਸੀ)। ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਕਾਰੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਫ਼ੌਰੀ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ²ਕੁਝ ਲੋਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ³ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਪਾਅ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਭੇਦ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। 2 ਸਮੂਏਲ 12: 10-14 ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਭ ਨਬੂਵਤਾਂ ਪਾਪੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ... ਤੇਰੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ... ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ' (ਆਇਤ 11)। ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਬਲਕਿ ਦਾਉਦ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਭੱਜ ਜਾਣ ਤੇ ਅਬਸਾਲੋਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਫਿਰ ਅਬਸਾਲੋਮ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ 'ਮਾਰ' ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੀਮਾਰ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਕੀਤਾ; ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਵਕਤ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਜਾਨਲੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ? ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਲੇਖਕ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਸਜ਼ਾ ਸੀ। ⁴ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਦਾਉਦ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਓਸੇ ਤੰਬੂ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸੰਦੂਕ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ⁵ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੇ ਜਿਹੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ 22:30), ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਰਗ ਵਿਚ 'ਅਸੀਂ' ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਾਂਗੇ। ਜਿਹੜਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ⁶ਕੁਝ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, 'ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵਾਂਗਾ।' ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਾਡੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ⁷ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਵੜਿਆ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਉਹ ਤੰਬੂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸੰਦੂਕ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਅਜੇ ਵੀ ਗਿਬਓਨ ਵਿਚ ਸੀ।